

Datum van inontvangstneming : 30/07/2013

Zaak C-365/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 juli 2013

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 juni 2013

Verzoekende partij:

Orde van de Architecten

Verwerende partij:

Belgische Staat

(omissis)

Gezien het op 25 mei 2011 door de Orde van Architecten ingediende verzoekschrift dat strekt tot nietigverklaring van het koninklijk besluit van 23 maart 2011 betreffende de vrijstelling van de stage van architect, bekendgemaakt in het Staatsblad van 11 april 2011:

(omissis)

(omissis) [Or. 2]

(omissis)

Wettelijke context

(omissis)

Artikel 1, lid 1 tot 2/2 van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van den titel en van het beroep van architect bepaalt (omissis) het volgende:

„§ 1. Niemand mag den titel voeren van architect [...] indien hij niet in het bezit is van een diploma, waaruit blijkt dat hij met goed gevolg de examenproeven heeft afgelegd, welke vereischt zijn voor het bekomen van dit diploma.

§ 2. Onverminderd de §§ 1 en 4 en de artikelen 7 en 12 van deze wet, mogen de Belgen en de onderdanen van de andere lidstaten van de Europese Gemeenschap of van een andere Staat die partij is bij het Akkoord over de Europese economische ruimte in België de titel van architect voeren als zij in het bezit zijn van een diploma, een certificaat of een andere titel als bedoeld in bijlage 1, b, bij deze wet. (omissis)

§ 2/1. De Belgische Staat erkent de in bijlage 2, a, bedoelde opleidingstitels van architect die door de andere lidstaten zijn afgegeven ter afsluiting van een opleiding waarmee uiterlijk gedurende het in de genoemde bijlage opgenomen referentieacademiejaar is begonnen, ook al voldoen deze titels niet aan de in bijlage 1 a, bedoelde minimumeisen. De Belgische Staat kent aan deze titels hetzelfde rechtsgevolg toe met betrekking tot de toegang tot en de uitoefening van de beroepswerkzaamheden van architect op zijn grondgebied als aan de door hemzelf afgegeven opleidingstitels van architect (omissis)[**Or. 3**] (omissis)

§ 2/2. Onverminderd paragraaf 2/1, zijn de verklaringen die aan onderdanen van de lidstaten zijn afgegeven door lidstaten die op de volgende tijdstippen een regeling kennen voor de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van architect, erkend:

1° 1 januari 1995 voor Oostenrijk, Finland en Zweden;

2° 1 mei 2004 voor Tsjechië, Estland, Cyprus, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije;

3° 1 januari 2007 voor Bulgarije en Roemenië;

4° 5 augustus 1987 voor de overige lidstaten.

De in het eerste lid bedoelde verklaringen bevestigen dat de houder ervan uiterlijk op deze datum toestemming heeft gekregen om de titel van architect te voeren, en dat hij in het kader van deze regeling de betrokken werkzaamheden tijdens de vijf jaar die aan de afgifte van die verklaringen voorafgaan, gedurende tenminste drie opeenvolgende jaren daadwerkelijk heeft uitgeoefend.”

Artikelen 4 en 5 van de Wet tot instelling van een orde van architecten bepalen:

„Art. 4. Niemand mag op een tabel van de Orde of op een lijst van stagiairs worden ingeschreven als hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld bij de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect.

Art. 5. Niemand mag in België het beroep van architect in welke hoedanigheid ook uitoefenen als hij niet op één van de tabellen van de Orde of op een lijst van stagiairs is ingeschreven [(omissis)].”

Artikel 50, lid 1, van voormelde wet luidt:

„Niemand kan zijn inschrijving op een tabel van de Orde aanvragen tenzij hij bij een sedert ten minste tien jaar op de tabel ingeschreven persoon een stage van twee jaar heeft doorgemaakt.”

Artikel 52 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 22 december 2009 die bepaalde wetgeving aanpast aan richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, luidt (omissis):

„De raden van de Orde verlenen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van stage, volgens de voorwaarden bepaald door de Koning:

a. aan de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte die in het buitenland prestaties hebben geleverd, die gelijkwaardig met de stage worden geacht;

(omissis).”

Het koninklijk besluit van 23 maart 2011 betreffende de vrijstelling van de stage van architect, dat zich op de voormelde bepaling baseert, bepaalt het volgende: **[Or. 4]**

Artikel 1. „De raden van de Orde van architecten stellen de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte, die in het bezit zijn van een diploma, certificaat of andere titel bedoeld in artikel 1, § 2/2 en de bijlagen 1, b, en 2, a en b, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect, vrij van de stage voorzien in artikel 50 van de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een orde van architecten.

Het eerste lid is niet van toepassing op diploma's, certificaten of andere titels afgeleverd door een Belgische instelling bedoeld in de bijlagen 1, b en 2, a van de voormelde wet van 20 februari 1939.

(omissis).”

Het betreft hier de bestreden handeling;

Ontvankelijkheid

(omissis)

(omissis) dat het verzoek ontvankelijk is;

Ten gronde

De verzoekende partij ontleent een eerste middel aan de schending van artikelen 50 en 52, sub a, van de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een orde van architecten, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 12 september 1990 en de wetten van 10 februari 1998 en 22 december 2009,

het eerste onderdeel is eraan ontleend dat de bestreden handeling alle onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte die in het bezit zijn van een diploma, certificaat of andere titel zoals bedoeld in artikel 1, lid 2/2, en [Or. 5] bijlagen 1, b, en 2, a en b, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect (andere dan onderdanen die in het bezit zijn van een door een Belgische instelling afgeleverd diploma, certificaat of andere titel van dit type), vrijstelt van stageverplichtingen zonder deze algemene vrijstelling te doen afhangen van voorwaarden die garanderen dat zij „in het buitenland prestaties hebben geleverd, die gelijkwaardig met de stage worden geacht”,

terwijl artikel 52, sub a, van de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een orde van architecten verleent de Koning enkel de bevoegdheid tot het vaststellen van de stagevrijstellingsvoorwaarden voor de betrokken onderdanen „die in het buitenland prestaties hebben geleverd, die gelijkwaardig met de stage worden geacht”, zodat hij niet algemene vrijstelling van de stage voor alle betrokken onderdanen kon verlenen,

het tweede onderdeel is eraan ontleend dat de bestreden handeling alle onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte die in het bezit zijn van een diploma, certificaat of andere titel zoals bedoeld in artikel 1, lid 2/2, en [Or. 5] bijlagen 1, b, en 2, a en b, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect (andere dan onderdanen die in het bezit zijn van een door een Belgische instelling afgeleverd diploma, certificaat of andere titel van dit type), vrijstelt van stageverplichtingen zonder deze algemene vrijstelling te doen afhangen van voorwaarden die garanderen dat zij „in het buitenland prestaties hebben geleverd, die gelijkwaardig met de stage worden geacht”,

terwijl artikel 52, sub a, van de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een orde van architecten de Koning niet toestaat een dergelijke algemene vrijstelling toe te kennen, aangezien de wet de vrijstellingsbevoegdheid toekent aan de raden van de Orde van Architecten die in dit opzicht, binnen de perken van de objectieve voorwaarden die de Koning moet vaststellen voor de beoordeling van de

gelijkwaardigheid van de in het buitenland geleverde prestaties aan de stage, over een discretionaire bevoegdheid beschikken;

de tegenpartij stelt (omissis) dat de Koning bij het vaststellen van het bestreden koninklijk besluit binnen de grenzen van de Hem bij wet van 22 december 2009 toegekende bevoegdheden is gebleven; zij geeft vervolgens aan dat de wet van 22 december 2009 en de bestreden handeling specifiek zijn vastgesteld om de Belgische wet aan te passen aan het Unierecht en met name aan voormelde richtlijn 2005/39/EG alsook richtlijn 2006/132/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, door te bepalen dat de Koning de voorwaarden vaststelt waaronder een gedeeltelijke of gehele vrijstelling van stage door de raden van de Orde mag worden toegekend;

zij **[Or. 6]** geeft aan dat het bestreden koninklijk besluit aan deze voorwaarden slechts uitvoering en nadere invulling geeft, en dat met de vaststelling ervan gevolg wordt gegeven aan een aan de Belgische staat geadresseerde aanmaningsbrief van de Europese Commissie van 24 november 2010, waarvan zij de bewoordingen overneemt [:] zij leidt hieruit af dat het dus was uitgesloten dat de raden van de Orde de mogelijkheid werd gelaten om al of niet vrijstelling van de stage te verlenen aan onderdanen die volgens de Europese autoriteiten uit principiële overwegingen niet mochten worden onderworpen aan een stage in België, en dat indien dit wel het geval was geweest, België zijn verplichtingen niet zou hebben kunnen nakomen;

zij betoogt verder dat hoewel de raden van de Orde uit hoofde van de wet een beoordelingsbevoegdheid inzake stagevrijstellingen hebben verkregen, de wetgever deze bevoegdheid en het discretionaire karakter dat eruit voortvloeit heeft beperkt door de Koning de opdracht te geven tot het bepalen van de voorwaarden waaronder deze vrijstellingen mochten worden toegekend. Anders gezegd is de beoordelingsbevoegdheid van de raden van de Orde afgebakend of gebonden aan de door de Koning uitgevaardigde voorwaarden; zij meent dat niemand de wetgever verbiedt om te bepalen hoe de bevoegdheid die hij toekent aan een instelling die met de vervulling van een taak van algemeen belang is belast, moet worden uitgeoefend en dat in het onderhavige geval niet werd afgedaan aan de stagevrijstellingsbevoegdheid; zij betoogt dat deze beperking niet algemeen is, aangezien zij enkel van toepassing is op de gevallen waarin de persoon houder is van een niet-Belgisch, diploma, certificaat of andere titel, zodat de Koning niet alle betrokken onderdanen in de zin van artikel 52 algemeen heeft vrijgesteld; (omissis)

(omissis) **[Or. 7]** (omissis)

zij betoogt bovendien dat enkel de beroepsbeoefenaar die volledig gekwalificeerd is om een beroep uit te oefenen in een lidstaat, dat wil zeggen „de onderdaan die houder is van een diploma dat is opgenomen in de lijst van de litigieuze bijlagen en die [voldoet] aan de voorwaarden voor het uitoefenen van het beroep van

architect in zijn land van herkomst wanneer hij de beroepstitel van architect voert” zich kan beroepen op de automatische erkenning zoals voorzien bij artikel 21 van richtlijn 2005/36/EG; (omissis) zij leidt hieruit af dat de architect die voldoet aan de voorwaarden voor het uitoefenen van het beroep van architect in zijn land van herkomst over ervaring beschikt die gelijkwaardig kan worden geacht met een stage zodat, artikel 1 van het bestreden koninklijk besluit door te verwijzen naar bijlagen 1, b, en 2, a, van de wet voor zover deze betrekking hebben op de Tsjechische Republiek, Estland, Cyprus, Letland, Hongarije, Malta, Polen, Roemenië, Slovenië en Bulgarije, artikel 52, sub a, van de wet van 26 juni 1963 niet schendt en dat de houders van opleidingstitels die in de voormelde bijlagen zijn opgenomen, die net hun studies hebben afgerond zonder te voldoen aan de voorwaarden voor de uitoefening van het beroep onder de beroepstitel van architect in hun land van herkomst, zich niet kunnen beroepen op het erkenningsmechanisme bedoeld in artikel 21 van richtlijn 2005/36/EG;

De verzoekende partij repliceert dat richtlijnen 2005/36/EG en 2006/123/EG tot doel hebben de toegang tot en de uitoefening van het beroep buiten de landsgrenzen te garanderen; zij betoogt dat richtlijn 2005/36/EG bepaalt dat rekening moet worden gehouden met beroepskwalificaties die zijn opgedaan in een andere staat wanneer deze kwalificaties toelaten hetzelfde beroep in het land van herkomst uit te oefenen, zodat de Belgische staat niet verplicht is een automatische en algemene vrijstelling toe te kennen aan houders van niet-Belgische diploma's die niet noodzakelijkerwijs toegang verlenen tot het beroep van architect in het land van herkomst; zij verklaart dat richtlijn 2006/123/EG met name beoogt de belemmeringen van de toegang tot en de uitoefening van beroepen in een andere lidstaat probeert tegen te gaan, **[Or. 8]** die een stagiair ondervindt bij het voeren van de titel van architect en ook het uitoefenen van het beroep van architect, en dat hieruit volgt dat het opleggen van een stage in bepaalde omstandigheden geen belemmering vormt tot de toegang of de uitoefening van het beroep, in het bijzonder wanneer de opleiding in het land van herkomst geen toegang verleent tot de uitoefening van het beroep van architect;

zij stelt vervolgens dat hoewel de tekst van artikel 52 van de wet van 26 juni 1963 is opgesteld in de onvoltooid tegenwoordige tijd, dit er niet aan afdoet dat de raden van de Orde over een bewegingsruimte beschikken, aangezien het aan hen staat om na te gaan of de kandidaat prestaties heeft geleverd die gelijkwaardig zijn met de stage; zij verklaart dat artikel 52, sub a, van de wet van 26 juni 1963 de Koning hoe dan ook slechts de bevoegdheid verleent tot het vaststellen van de stagevrijstellingsvoorwaarden voor de betrokken onderdanen „die in het buitenland prestaties hebben geleverd, die gelijkwaardig zijn met de stage”, zodat hij niet alle betrokken onderdanen, in het bijzonder de onderdanen die houder zijn van een buitenlands diploma dat niet noodzakelijkerwijs toegang geeft tot het beroep van architect in het land van herkomst, algemeen kon vrijstellen van de stage;

zij zet tevens uiteen dat het vereiste van een feitelijke beroepsuitoefening gedurende ten minste drie opeenvolgende jaren enkel van toepassing is op een klein deel van de betrokken onderdanen, te weten de houders van titels in de zin van artikel 1, lid 2/2, en bijlage 2b, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect;

ten slotte betwist zij de stelling van de tegenpartij dat wanneer een onderdaan die houder is van een diploma zoals opgenomen in de bijlagen, zich wenst te vestigen in een ander land, hij aan de uitoefeningsvoorwaarden van het beroep in zijn land van herkomst moet hebben voldaan, zodat hij zich alleen kan beroepen op een ervaring die gelijkwaardig met de stage wordt geacht, indien hij een beroepsbeoefenaar is die „volledig is gekwalificeerd”; volgens haar vindt deze stelling geen grondslag in de bestreden handeling, die voorziet in een algemeen vrijstellingsmechanisme aan de hand van daarin opgesomde kwalificaties zonder deze vrijstelling te doen afhangen van het feit dat het land van herkomst aan de houder van deze kwalificaties de toegang tot het beroep verleent; (omissis) zij betoogt dat uit het Unierecht volgt dat wanneer het de onderdaan niet is toegelaten het beroep van architect in zijn land van herkomst uit te oefenen [(omissis)], enkel zijn diploma door het gastland zal moeten worden erkend, mits dit is opgenomen in bijlage V van de richtlijn, en dat wat de toegang tot beroepsactiviteiten en de uitoefening ervan betreft, daaraan op het grondgebied van de gaststaat **[Or. 9]** slechts hetzelfde rechtsgevolg dient te worden toegekend als aan de door deze staat afgegeven opleidingstitels, zodat in dat geval van een onderdaan kan worden verlangd dat hij aantoont dat hij het beroep gedurende een bepaalde periode feitelijk heeft uitgeoefend, en bij gebreke hiervan, dat dat hij een stage doorloopt onder dezelfde voorwaarden als die welke voor eigen onderdanen gelden; zij stelt vast dat de bestreden handeling de onderdanen die in het bezit zijn van één van de diploma's, certificaten of titels waarop zij betrekking heeft zonder meer vrijstelt, ongeacht of de diploma's, certificaten of titels al dan niet toegang verlenen tot de uitoefening van het beroep van architect in het land van herkomst, zodat volgens haar deze handeling „voorziet in een vrijstelling die niet alleen ruimer is dan die waarin het Unierecht voorziet, maar die, fundamenteleer nog, niet voldoet aan de beginselen die in de richtlijn en met name artikel 4 hiervan zijn vastgelegd”;

In de laatste memorie herhaalt de tegenpartij haar argumenten; zij merkt op dat het derde punt van de considerans van richtlijn 2005/36/EG weliswaar vermeldt dat de gegarandeerde toegang tot het beroep en uitoefening daarvan in een andere lidstaat met dezelfde rechten als de onderdanen van dat land geen afbreuk doet aan de plicht van de migrerende beroepsbeoefenaar om eventuele niet-discriminerende voorwaarden van die andere lidstaat voor de uitoefening van het beroep in acht te nemen, maar dat hiermee nog niet is gezegd dat een lidstaat een voorwaarde voor toegang tot het beroep van architect mag opleggen aan een volledig gekwalificeerde beroepsbeoefenaar; nadat zij heeft gewezen op de aanmaning van de Europese Commissie van 24 november 2010 beklemtoont zij de voorrang van het Unierecht op nationale wetgeving en meent zij dat indien de Raad van State de bestreden handeling nietig zou verklaren, „de Belgische

wetgeving de voormelde richtlijn zou schenden en het niet in acht nemen hiervan aanleiding zou geven tot een nieuwe aanmaning van België door de Europese Commissie”;

[Beoordeling door de Raad van State]

Volgens artikel 1, lid 1, van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect mag niemand de titel van architect voeren indien hij niet in het bezit is van een diploma waaruit blijkt dat hij met goed gevolg de examenproeven die vereist zijn voor het bekomen van dit diploma heeft afgelegd; artikel 5 van de wet van 26 juni 1963 tot instelling van een orde van architecten bepaalt dat in België niemand het beroep van architect in welke hoedanigheid dan ook mag uitoefenen als hij niet op één van de tabellen van de Orde of op een lijst van stagiairs is ingeschreven; artikel 50, lid 1, van dezelfde wet bepaalt dat niemand zijn inschrijving op een tabel van de Orde kan aanvragen tenzij hij bij een sedert ten minste tien jaar op de tabel ingeschreven persoon een stage van twee jaar heeft doorgemaakt; uit deze artikelen volgt dat het diploma toelaat het beroep van architect uit te oefenen als stagiair en dat de voltooiing van de stage toelaat te worden ingeschreven op een tabel van de orde;

Artikel 52, eerste alinea, van de wet van 26 juni 1963 bepaalt dat „de raden van de Orde [...] gehele of gedeeltelijke vrijstelling van stage [verlenen], volgens de **[Or. 10]** voorwaarden bepaald door de Koning” aan enerzijds, sub a, de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte die in het buitenland prestaties hebben geleverd „die gelijkwaardig met de stage worden geacht”, (omissis);

Met de bestreden handeling wordt beoogd de in voormeld artikel genoemde voorwaarden vast te stellen, door onder verwijzing naar één artikel en drie bijlagen bij de wet van 20 februari 1939 de diploma's, certificaten en andere titels van architect op te sommen waarvan de houders worden vrijgesteld van de stage; het betreft de titels die zijn genoemd in voormeld artikel 1, lid 2/2, en de bijlagen 1, b, en 2, a en b;

(omissis)

(omissis) met deze maatregel maakt de Koning weliswaar van de bevoegdheid van de provinciale raden een gebonden bevoegdheid, door te beslissen dat de vrijstelling van de stage wordt toegekend aan de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap of een andere staat die partij is bij het Akkoord betreffende de Europese **[Or. 11]** Economische Ruimte die in het bezit zijn van een diploma, een certificaat of een andere titel waarop deze betrekking heeft, maar hij schendt niet louter om deze reden artikel 52, lid 1, van de wet van 26 juni 1963; het tweede onderdeel van het middel is dus ongegrond;

(omissis)

Enkel het eerste onderdeel van het middel moet nog worden onderzocht, inzake de bestreden handeling voor zover deze verwijst naar bijlagen 1, b, en 2, a, van de wet van 20 februari 1939;

Bijlage 1, b, bij voormelde wet somt de erkende opleidingstitels van architect op; deze bijlage bevat een letterlijke weergave van punt 5.7.1. „Opleidingstitels van architecten die zijn erkend overeenkomstig artikel 46, lid 1” van bijlage V bij richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties; Deze bijlage vermeldt bij elke rubriek een „referentieacademiejaar” (omissis) **[Or. 12]** (omissis), terwijl bijlage 2 bij dezelfde wet de „verworven rechten voor de beroepen die na coördinatie onder erkenning van de minimumopleidingseisen vallen” opnoemt en van elk land de erkende opleidingstitels en een „referentieacademiejaar” vermeldt; (omissis)

(omissis)

De verwijzing in de bestreden handeling naar de in bijlagen 1, b en 2, a, vervatte titels verzekert niet dat er een minimale beroepservaring is; deze bijlagen sommen immers opleidingstitels op zonder te eisen dat die vergezeld gaan van een getuigschrift dat een daadwerkelijke uitoefening van activiteiten van architect bevestigt; Zelfs indien men overweegt dat de titels opgenomen in bijlage 2, a, voor zover zij betrekking heeft op Denemarken, Duitsland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Groot-Brittannië, Finland en Zweden meerdere jaren vóór de inwerkingtreding van de bestreden handeling zijn afgegeven, ontbreekt iedere zekerheid dat de houders van deze diploma's beroepservaring hebben; het enkele houden van een titel impliceert niet noodzakelijkerwijs en automatisch de uitoefening van het beroep waartoe deze titel toegang verleent; anders dan de tegenpartij stelt volgt niet uit de bestreden handeling dat de houders van de titels waarop zij betrekking heeft, slechts de stagevrijstelling zouden genieten wanneer zij „volledig gekwalificeerde beroepsbeoefenaren” zijn; door te besluiten dat de personen die in het bezit zijn van een titel in de zin van voormelde bijlagen 1, b, en 2, a, krachtens artikel 50 van de wet van 26 juli 1963 van de stage moeten worden vrijgesteld, schendt de bestreden handeling artikel 52, lid 1, van voormelde wet, die slechts toelaat deze vrijstelling toe te kennen aan de betrokken onderdanen die in het buitenland prestaties hebben geleverd die gelijkwaardig worden geacht met de stage, wat niet voldoende kan worden aangetoond door het enkele bezit van een titel; **[Or. 13]**

Onderzocht moet echter worden of artikel 52, lid 1, van de wet van 26 juni 1963 verenigbaar is met artikel 21, lid 1, en artikel 49 van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties;

Artikel 21, lid 1, van voormelde richtlijn bepaalt het volgende (omissis):

„Elke lidstaat erkent de opleidingstitels van artsen welke toegang geven tot de beroepswerkzaamheden van arts met een basisopleiding of medische specialist, alsmede de opleidingstitels van verantwoordelijk algemeen ziekenverplegers, beoefenaren der tandheelkunde, specialisten in de tandheelkunde, dierenartsen, apothekers en architecten, zoals bedoeld in bijlage V, respectievelijk de punten 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.6.2 en 5.7.1, die voldoen aan de minimumopleidingseisen van respectievelijk de artikelen 24, 25, 31, 34, 35, 38, 44 en 46, door daaraan op zijn grondgebied, wat de toegang tot en uitoefening van de betrokken beroepswerkzaamheden betreft, hetzelfde rechtsgevolg toe te kennen als aan de door hem afgegeven opleidingstitels.”;

Artikel 49, lid 1, van dezelfde richtlijn heeft betrekking op „specifieke verworven rechten van architecten” en bepaalt dat, zelfs wanneer de opleidingstitels niet voldoen aan de minimale voorwaarden van artikel 46, elke lidstaat de titels waarop zij betrekking heeft en die zijn overgenomen in bijlage 2 van de wet van 20 februari 1939, erkent „door met betrekking tot de toegang tot en de uitoefening van de beroepswerkzaamheden van architect op zijn grondgebied hetzelfde rechtsgevolg daaraan toe te kennen als aan de opleidingstitels van architect die door hem worden afgegeven”;

Bepaald moet worden of de artikelen 21 en 49 van richtlijn 2005/36/EG, voor zover zij elke lidstaat wat betreft de toegang tot beroepswerkzaamheden en hun uitoefening verplichten om op zijn grondgebied hetzelfde rechtsgevolg toe te kennen aan de betrokken titels als aan de opleidingstitels die hij zelf afgeeft, aldus moeten worden uitgelegd dat zij het een lidstaat verbieden om voor inschrijving op een tabel van de Orde van Architecten te eisen dat de houder van een opleidingstitel van architect die voldoet aan artikel 46 van voormelde richtlijn of een titel in de zin van artikel 49, lid 1, daarnaast nog voldoet aan voorwaarden inzake een beroepsstage of -ervaring die gelijkwaardig is aan die welke wordt vereist van de houders van diploma's van architect die werden afgegeven op hun grondgebied; het Hof van Justitie van de Europese Unie dient met betrekking tot dit onderwerp te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de in het dictum van dit arrest vervatte vraag,

BESCHIKT:

(omissis)

(omissis) **[Or. 14]**

(omissis)

Stelt de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

”Moeten de artikelen 21 en 49 van richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, voor zover zij elke lidstaat verplichten om met betrekking tot de toegang tot beroepswerkzaamheden en hun uitoefening, aan de titels waarop zij betrekking hebben op zijn grondgebied hetzelfde rechtsgevolg toe te kennen als aan de opleidingstitels die hij zelf afgeeft, aldus worden uitgelegd dat zij het een lidstaat verbieden om voor inschrijving op een tabel van de Orde van Architecten te eisen dat de houder van een opleidingstitel van architect die voldoet aan artikel 46 van voormelde richtlijn of een titel in de zin van artikel 49, lid 1, daarnaast nog voldoet aan voorwaarden inzake een beroepsstage of -ervaring die gelijkwaardig is aan die welke wordt vereist van de houders van diploma's van architect die werden afgegeven op hun grondgebied nadat deze werden behaald?”

(omissis)